

Trouw[zingeving](#) [duurzaamheid](#) [gezondheid](#) [vandaag](#) [verdieping](#) [luister](#) [puzzels](#)

Foto Boudewijn Bollmann

Berekeningen

Alles wijst erop dat Nederland het aantal ongedocumenteerden onderschat, en dat heeft grote gevolgen

Zo'n 20.000 ongedocumenteerden zijn er volgens de officiële statistieken in Nederland. Eigen onderzoek van *Trouw* komt op veel hogere aantallen uit. 'Als politici weten hoeveel ongedocumenteerden er zijn, dan moeten ze er ook wat mee.'

Noortje Smeltink en Roxane Soudagar 27 mei 2026, 22:00

Bewaren

Delen

Het is een drukke zaterdagmiddag bij stichting Here to Support in Amsterdam-Oost. Een lange tafel ligt bezaaid met snacks, koffie en

thee; het keukentje en kantoor staan propvol. In de ene ruimte loopt net een mediaworkshop af, in de andere komen Filippijnse vrijwilligers binnen voor het wekelijkse spreekuur van het Borderless Community Collective.

Hier helpen Filippijnse ongedocumenteerden elkaar. De een zoekt woonruimte, de ander moet documenten regelen, iemand anders wil gewoon even praten. De meesten komen vandaag om te ontdekken of hun kinderen een stadspas kunnen krijgen van de gemeente Amsterdam. Organisator Eunice de Asis rent heen en weer met een laptop. Zij heeft als enige van het team wél een verblijfsstatus.

Er wordt gelachen en gekletst, in een mix van Engels en Filippijns. Af en toe klinkt een zin in het Nederlands, meestal van de kinderen die onder tafels kruipen, knutselen of op een roze step door de ruimte rijden.

Waarom is het percentage zo laag?

Hoe groot hun gemeenschap is? Niemand die het weet. Want hoe tel je mensen die niet geteld willen worden? Een groep wetenschappers probeert dat evengoed al 25 jaar, in opdracht van het Wetenschappelijk Onderzoek- en Datacentrum (WODC), het onderzoeksinstituut van het ministerie van Justitie en Veiligheid.

Advertentie

Zij publiceren regelmatig schattingen van het aantal ongedocumenteerden in Nederland, en kwamen recent met een nieuw cijfer. In Nederland leven volgens de berekening zo'n 20.000 ongedocumenteerden. Dat is opvallend, want het zou een van de laagste percentages van Europa zijn: 0,1 procent van de bevolking. Dat kan twee dingen betekenen: het Nederlandse beleid werkt uitzonderlijk goed, of Nederland telt deze groep slecht.

Ongedocumenteerden, oftewel 'onrechtmatig in Nederland verblijvende personen', zijn vreemdelingen die niet (meer) in het bezit zijn van een geldige verblijfsvergunning en daardoor geen toestemming hebben om in Nederland te verblijven.

Foto Boudewijn Bollmann

1. Kinderen

De Filippijnse vrouwen van Borderless Community Collective barsten in lachen uit wanneer ze de volgende schatting uit het WODC-rapport horen: 312 ongedocumenteerde kinderen waren er in 2023 in Nederland. De Asis valt bijna van haar stoel van frustratie. “Ik ken er zélf al bijna 300 waarvan ik je nu de naam kan geven. Hier klopt echt niks van.”

Die verbazing blijkt gegrond. In Amsterdam kunnen ongedocumenteerde ouders hun kind sinds een aantal jaar aanmelden bij Stichting Leergeld. Op die manier kunnen zij, ook zonder BSN, onderwijsondersteuning krijgen. Stichting Leergeld houdt die cijfers bij: in 2025 werden 935 ongedocumenteerde Amsterdamse kinderen geregistreerd. Het ware aantal ligt waarschijnlijk hoger: niet elke ongedocumenteerde ouder durft steun te vragen, ook al houdt Leergeld geen herleidbare persoonsgegevens bij.

In Den Haag telde het Wereldhuis, een inloophuis voor ongedocumenteerden, vorig jaar al 400 kinderen zonder verblijfsstatus. Zo is het aantal geregistreerde, unieke kinderen uit twee steden al ruim vier keer zo hoog als het landelijke aantal volgens het WODC-rapport: 312.

Een onderzoek van de Ombudsman Metropoolregio Amsterdam uit 2021 schatte op basis van gesprekken met Amsterdamse scholen dat 4 tot 6 procent van de Amsterdamse leerlingen ongedocumenteerd was: zo'n 4000 tot 6000 kinderen. Volgens het WODC waren er landelijk in dat jaar maar ongeveer 500 kinderen ongedocumenteerd.

‘Wij hebben ze geteld, gesproken en in de ogen gekeken. Wij hebben gezien hoe groot de groep echt is.’

Ombudsman-onderzoeker Fatima Aarbaj, gemeente Amsterdam

Trouw deed de afgelopen maanden onderzoek naar de ware omvang van de groep ongedocumenteerden in Nederland. We legden officiële schattingen naast lokale tellingen, registraties van zorgorganisaties en cijfers van gemeenten. Daaruit ontstaat een ander beeld. Niet alleen lijkt het totale aantal te laag, maar ook zijn bepaalde groepen ondervertegenwoordigd in de statistieken. Vooral kinderen, vrouwen en ouderen zonder verblijfsstatus verdwijnen uit de officiële cijfers.

Het onderschatten van het aantal kinderen zonder verblijfsstatus heeft grote gevolgen, zegt Ilse van Liempt, hoogleraar geografie van migratie aan de Universiteit Utrecht. “Kinderen zijn erg onzichtbaar, terwijl zij juist meer rechten hebben dan volwassenen op het gebied van onderwijs en zorg. Maar als ze niet in beeld zijn en hun ouders bang zijn voor instanties, worden die rechten niet verzilverd.”

2. Ouderen

Ook het aantal ouderen wordt onderschat. Volgens het WODC-rapport zouden er slechts 200 ongedocumenteerde zestigplussers in heel Nederland zijn. Maar alleen al de Rotterdamse stichting ROS heeft op dit moment meer dan 200 ongedocumenteerde zestigplussers in het systeem staan. In 2023 behandelde stichting Kruispost, dat medische hulp levert aan onverzekerden, 932 zestigplussers – volgens Kruispost zelf ‘vrijwel allemaal’ ongedocumenteerd – alleen al in Amsterdam. Zo zijn de cijfers van twee organisaties uit twee steden samen al ruim vijf keer zo hoog als de landelijke schatting die het WODC aanhoudt.

Straatdokter Marcel Slockers ziet deze ongedocumenteerde ouderen wekelijks in zijn spreekkamer. Zo hielp hij recent nog een 81-jarige

man – nooit asiel aangevraagd en al 47 jaar in Nederland. De man kreeg dementieklachten, die Slockers relateert aan het lang vermijden van simpele zorg voor zijn schildklier: “Het tragische van ongedocumenteerd zijn is dat je, juist omdat je nergens staat ingeschreven, ook geen enkel recht kunt opbouwen op de hulp die je op deze leeftijd zo hard nodig hebt”. Dan gaat het over recht op zorg, maar ook bijvoorbeeld pensioen voor als mensen ouder worden.

3. Zorgbehoevenden

Vanuit de zorgsector komen meer harde cijfers die de officiële schatting in twijfel trekken. Stichting Kruispost registreert ruim 5000 patiënten in Amsterdam per jaar, meer dan het WODC-rapport. Zorgverleners kunnen zorg voor ‘Onverzekerbare vreemdelingen’ declareren bij het Centraal Administratie Kantoor (CAK). Dat zijn niet altijd, maar wel overwegend, ongedocumenteerden. In 2025 zag het CAK 15.776 van zulke patiënten in de huisartsenzorg; in 2023 waren dat er 14.348.

Foto's Boudewijn Bollmann

Dat zou, als de WODC-schatting van zo'n 20.000 ongedocumenteerden klopt, betekenen dat bijna driekwart van hen in 2023 naar de huisarts ging. Dat lijkt hulpverleners onwaarschijnlijk: "Deze groep vermijdt de zorg juist enorm, uit angst ergens geregistreerd te worden. We zien soms mensen die al jarenlang met dezelfde klachten rondlopen," aldus Jasper Kuipers, directeur van Dokters van de Wereld.

Straatartsen uit Amsterdam, Rotterdam en Den Haag bevestigen dat beeld. Ook komt het nog altijd voor dat huisartsen zorg weigeren aan ongedocumenteerden. Kuipers: "We worden vanuit het hele land gebeld door mensen die zorg werd geweigerd. Daarnaast zijn er veel huisartsen die niet bij het CAK declareren, omdat het te veel gedoe is. En zelfredzamere ongedocumenteerden kunnen de huisarts gewoon betalen."

4. Daklozen

Dan is er de Ethos-telling, die het aantal dak- en thuislozen in meerdere Nederlandse gemeenten telt door een rondgang langs hulporganisaties te maken. Het laatste rapport uit 2025 kwam uit op 2383 dak- of thuisloze ongedocumenteerden in Amsterdam en 1226 in Den Haag.

Op basis van de WODC-schatting zou de Ethos-telling 71 procent van de ongedocumenteerde Amsterdammers hebben meegenomen, in Den Haag 43 procent. Maar de Ethos-methode geeft een behoorlijke onderschatting, zegt onderzoeker Sandra Schel van de Hogeschool Utrecht: “Alleen dak- en thuisloze ongedocumenteerden die in beeld zijn bij hulpverleners worden meegeteld. Alle experts zeggen: de groep is veel groter.” En achter één individu dat hulp vraagt, kan een heel gezin schuilen dat onder de radar blijft.

5. Vrouwen

Een ander opvallend punt aan de schatting van het WODC is dat 87 procent van alle ongedocumenteerden man zou zijn. Dat zou betekenen dat er in heel Nederland maar 2600 ongedocumenteerde vrouwen leven. Zo’n scheve verhouding komt bij geen enkele van de geraadpleegde organisaties terug. Veruit de meeste afgewezen asielzoekers zijn dan wel man, maar een meerderheid van de ongedocumenteerden heeft nooit asiel aangevraagd, zeggen meerdere experts. En zelfs organisaties die vooral afgewezen asielzoekers helpen, zien die verhouding niet terug. Bij de organisaties uit Amsterdam en Eindhoven die meededen aan de Ethos-telling was in 2025 64 procent man, in Den Haag 54 procent.

‘Als politici weten hoeveel ongedocumenteerden er zijn, dan moeten ze erkennen dat we bestaan.’

Vrijwilliger Eunice de Asis, voorheen zelf ongedocumenteerd

Bij het Borderless Community Collective draait het deze Moederdag juist om vrouwen. De Asis heeft voor iedereen rozen en bonbons meegebracht. De vrijwilligers geven nagenoeg hetzelfde antwoord op de vraag hoe hun leven eruitziet. Ze werken als schoonmaakster, werken zes dagen per week en wonen hier al tien tot twintig jaar. De meesten hebben één kind en een man, die eveneens schoonmaker is.

6. Zelfredzamen

Deze vrouwen vertegenwoordigen de groep die misschien wel het meest buiten beeld blijft: zelfredzame mensen. Hoogleraar Ilse van Liempt doet juist onderzoek naar deze groep. Mensen die ergens werken, wonen, en nooit asiel hebben aangevraagd. Ze kloppen volgens Van Liempt relatief weinig aan bij hulporganisaties, want ze

Alles wijst erop dat Nederland het aantal ongedocumenteerden onderschat, en dat heeft grote gevolgen | Trouw ondersteunen elkaar. Huishoudelijk werkers zijn veelal Filippijns, Indonesisch of Latijns-Amerikaans.

Voor al de Braziliaanse gemeenschap is erg groot, volgens meerdere schattingen. Zo spreekt de Arbeidsinspectie van 35.000 ongedocumenteerde Brazilianen in Amsterdam, al kan ze dat cijfer niet hard maken. Veel hulporganisaties geven aan dat ook de Chinese, Surinaamse en Arabisch-sprekende gemeenschappen bij hen buiten beeld blijven. “Anders dan afgewezen asielzoekers kennen we hen nauwelijks”, zegt Van Liempt.

Dat heeft gevolgen. Vrouwen hebben beleid rond kraamzorg, abortuszorg en seksueel geweld nodig, ziet Van Liempt. Een structurele onderschatting zorgt dat er geen prikkel is om dit te organiseren.

Foto Boudewijn Bollmann

Hoe komt het WODC aan de lage aantallen ongedocumenteerden?

De cijfers uit het veld wijzen erop dat de methode van het WODC-rapport leidt tot een onderschatting van het aantal ongedocumenteerden; vooral de aantallen ongedocumenteerde kinderen, ouderen en vrouwen worden aantoonbaar onderschat. Wat zegt dat over de aanpak van het onderzoeksteam – en hoe verdedigen zij hun methode?

“Ik vind dat er te makkelijk naar experts wordt geluisterd die in contact komen met ongedocumenteerden”, reageert Peter van der Heijden, hoogleraar statistiek bij de faculteit Sociale Wetenschappen van de Universiteit Utrecht, en lid van de onderzoeksgroep die het WODC-rapport opstelde. Het WODC verwijst naar hem door voor een reactie.

Van der Heijden: “Deze experts hebben een beeld van de ongedocumenteerden die zij zien maar zijn niet in staat

verantwoorde schattingen te doen van het aantal dat zij niet zien. Wij kunnen dit met ons statistisch model wel, voor heel Nederland.” Hij gelooft niet in schattingen die berusten op veldwerk, maar in kwantitatieve methodes. Al 25 jaar gebruikt zijn team dezelfde methode om onderzoek te doen in opdracht van het WODC.

Die methode berust op politiecijfers: onderzoekers nemen alle aanhoudingen van ongedocumenteerden en berekenen met een statistisch model hoe groot de kans is dat iemand wordt aangehouden – de ‘pakkans’. Daaruit leiden ze af hoeveel mensen er buiten beeld blijven. Dat die pakkans niet voor iedereen hetzelfde is, erkent Van der Heijden. Daar kunnen de onderzoekers deels voor corrigeren door te kijken naar subgroepen, maar onder aan het rapport schrijven zij toch dat de methode waarschijnlijk een onderschatting geeft. “Maar je moet ervan uitgaan dat het wel meevalt,” zegt Van der Heijden.

Foto Boudewijn Bollmann

‘Er is toch woningnood in Amsterdam? Ik zou niet weten waar al die mensen zouden moeten wonen.’

Onderzoeker Peter van der Heijden

Van der Heijden verdedigt de methode om twee redenen. Ten eerste: de politiecijfers zijn de enige bruikbare data. Alternatieve cijfers, zoals terugkeer- en zorgcijfers, worden te veel geanonimiseerd, en zélf data verzamelen zou een hoger kostenplaatje opleveren. Ten tweede: “Alleen door elke keer dezelfde methode te gebruiken, kunnen we iets zeggen over een trend.”

Lokale schattingen zijn niet meegewogen

Volgens het rapport zijn de schattingen, al zijn ze niet perfect, noodzakelijk om grip te krijgen op de werkelijkheid en tegenwicht te bieden aan ‘wilde verhalen’ in het politieke debat, zoals de

schatting van de Arbeidsinspectie. Op het vermoeden dat kinderen onderbelicht blijven, gaat Van der Heijden niet in. Het hoge percentage mannen lijkt hem aannemelijk, omdat asielzoekers overwegend mannen zijn. Lokale schattingen zijn niet meegewogen in het onderzoek.

De onderzoekers erkennen wel dat huishoudelijk werkers minder in beeld komen bij de politie en hun aantal mogelijk onderschat wordt, maar schrijven ook dat het geen enorme groep is, met name vanwege 'beperkt draagvlak' voor onderlinge hulp en de woningnood. Van der Heijden: "Er is toch woningnood in Amsterdam? Ik zou niet weten waar al die mensen zouden moeten wonen."

Aan woningnood hebben de Filippijnse schoonmakers geen boodschap. Zij slapen met hun gezin in één kamer en delen de woning met meerdere gezinnen, vertellen ze stuk voor stuk. Eén vrouw – die niet met haar naam in de krant wil – zegt lachend dat zij en haar man op een slaapbank in de woonkamer slapen. Haar 12-jarige zoon mag de slaapkamer hebben. Experts uit de Indonesische, Braziliaanse en Spaanssprekende gemeenschap zien hetzelfde patroon.

Ook aan onderlinge hulp is in deze hechte gemeenschappen geen gebrek. Zij hebben juist hun eigen organisaties en vakbonden, zoals Fairwork, FNV Migrant Domestic Workers en de Indonesian Migrant Workers Union. Deze tellen tientallen tot honderden leden per stad. Hulpverlener Gianni Da Costa ontmoet maandelijks twintig tot dertig nieuwe Braziliaanse ongedocumenteerden. Bij stichtingen als Casa Migrante en Here to Support kloppen jaarlijks tientallen eerder onbekende Latijns-Amerikaanse ongedocumenteerden aan.

Onderzoekers erkennen dat schatting mogelijk te laag is

In het persbericht bij het nieuwste rapport schrijft het WODC dat de cijfers kunnen worden gebruikt voor 'beleidsvorming en ketensturing' rond onrechtmatig verblijf en voor het prioriteren van handhaving. Hoewel de onderzoekers erkennen dat de schatting mogelijk te laag is, moedigt het instituut het gebruik ervan in beleid dus aan. En dat gebeurt ook. In Kamerbrieven baseert het ministerie van Justitie en Veiligheid de omvang van de groep op WODC-schattingen. Ook bij debatten over terugkeer, opvang en zorg voor ongedocumenteerden wordt de schatting gebruikt.

Foto Boudewijn Bollmann

Op de nieuwe cijfers is nog geen beleidsreactie openbaar gemaakt. Bij de vorige schatting uit 2020 klopte toenmalig staatssecretaris van Justitie en Veiligheid Ankie Broekers-Knol zichzelf naar aanleiding van de cijfers op de borst: “De uitkomsten van het onderzoek geven mij aanleiding om het huidige beleid omtrent de aanpak van illegaliteit voort te zetten”.

‘Het gebruik van politiedata is manier om te criminaliseren’

Betrokkenen zien dagelijks wat de gevolgen zijn als de omvang van deze groep wordt onderschat: te weinig budget voor scholen, het niet op tijd screenen van mogelijk dodelijke ziektes zoals baarmoederhalskanker en onvoldoende opvang. Het aantal ongedocumenteerden daalt niet, maar door de onderschatting worden hun voorzieningen wel steeds verder uitgekleeft, denkt ook Jasper Kuipers (Dokters van de Wereld). “Dat zie je ook aan de aangekondigde bezuiniging van 40 miljoen op zorg voor onverzekerden. Dan komt het politiek wel heel handig uit om een laag cijfer neer te zetten.”

“Het gebruik van cijfers is heel politiek,” zegt hoogleraar Van Liempt. “Als je hen in kaart brengt met cijfers over medische zorg, dan zullen de aanbevelingen ook eerder daarover gaan dan over uitzetting en terugkeer. Het gebruik van politiedata is op zichzelf al een manier om ongedocumenteerden te criminaliseren.”

Gemeenten hebben weinig aan de landelijke cijfers; een aantal grote steden probeert daarom zelf een schatting te maken, zodat ze weten welke voorzieningen er nodig zijn. Zij gebruiken de veldwerkmethode waar de WODC-onderzoekers weinig in zien. Zo gingen onderzoekers voor de Ombudsman Metropool Amsterdam in 2021 maandenlang de wijk in. Ze hielpen zelfs mee met voedseluitgiften tijdens corona.

Niemand wordt er beter van door te doen alsof zij niet bestaan

De gemeente Amsterdam schat op basis van dat onderzoek dat er 15.000 tot 30.000 ongedocumenteerden in de hoofdstad zijn. De WODC-schatting dat er slechts 3400 ongedocumenteerde Amsterdammers zijn, gaat er bij Ombudsman-onderzoeker Fatima Aarbaï dan ook niet in: “Wij hebben ze geteld, gesproken en in de ogen gekeken. Wij hebben gezien hoe groot de groep echt is”.

Ook de gemeenten Den Haag en Utrecht kwamen tot een eigen schatting, gebaseerd op bottom-up-onderzoek. Zij schatten in dat er drie keer zoveel ongedocumenteerden in hun steden zijn, als waar het WODC-rapport op uitkomt.

Bij het Filippijnse spreekuur zijn de vrijwilligers het over één ding eens: niemand wordt er beter van door te doen alsof zij niet bestaan. Velen zouden niets liever willen dan belasting betalen voor het werk dat ze al doen. Eunice de Asis, voorheen zelf ongedocumenteerd, pleit daarom onder meer voor betere registratie van ongedocumenteerden, zonder risico op uitzetting, zoals in Spanje mogelijk is. Ook zij heeft haar vermoedens over de lage schatting: “Als politici weten hoeveel ongedocumenteerden er zijn, dan moeten ze er ook wat mee doen. Dan moeten ze erkennen dat we bestaan.”

De onderzoeksmethode

Volgens het onderzoek van het WODC zijn er in Nederland **20.065 ongedocumenteerden**, een schatting met 95 procent statistische betrouwbaarheid, wat betekent dat het aantal ligt tussen minimaal 16.955 en maximaal 23.175 personen.

Om deze schatting te toetsen, **sprak Trouw tientallen organisaties, inloophuizen, straatartsen, scholen en medewerkers van gemeenten** die werken met ongedocumenteerden. Niet iedereen gaf de eigen cijfers en/of schattingen – zo waren met name scholen terughoudend, uit angst voor de mogelijke strafbaarstelling van illegaliteit, die eind april op het nippertje werd afgewezen. Andere instanties waren welwillender. Zo konden verschillende cijfers en subgroepen naast de cijfers uit het WODC-rapport worden gelegd. De onderzoekers splitsen de schatting uit naar subgroepen zoals leeftijd, geslacht, afkomst en gemeente.

Veel organisaties gaven cijfers van 2025. Het laatste WODC-rapport gaat over de jaren 2022 en 2023, maar omdat de onderzoekers in de laatste vijf jaar slechts een lichte daling zagen, én er volgens hen geen reden is om aan te nemen dat die trend sindsdien is veranderd, kan er toch **een vergelijking** worden gemaakt.

In opdracht van het WODC wordt **al 25 jaar onderzoek** uitgevoerd door onderzoekers van de Universiteit Utrecht, in samenwerking met de Erasmus Universiteit Rotterdam. Het WODC publiceert het rapport, schrijft de aanbiednota en verbindt daarin zelf conclusies en **beleidsmatige aanbevelingen** aan de uitkomsten. Ook in

Kamerstukken en in het publieke debat wordt doorgaans gesproken over het WODC-rapport of de WODC-schatting. Om verwarring te voorkomen, gebruikt *Trouw* die benaming ook, met de kanttekening dat de inhoudelijke uitvoering bij de universitaire onderzoekers ligt.

Foto's

De foto's bij dit artikel zijn in de loop der jaren gemaakt door Boudewijn Bollman. De fotograaf maakt gedurende zijn hele carrière al foto's van migranten in Nederland.

De geportretteerden komen niet voor in het verhaal.

De gegevens van de anonieme Filippijnse vrouw zijn bekend bij de hoofdredactie.

Deze publicatie is tot stand gekomen met steun van het [Fonds Bijzondere Journalistieke Projecten](#).

Help ons door uw ervaring te delen: [Feedback geven](#)

Ook interessant voor u

Op basis van bovenstaand artikel

Interview

'Zwangerschapsdiscriminatie vraagt om ingrijpen van de overheid'

Kamer zit vol vragen over opgedoken datakluis bij Belastingdienst

Nederland heeft geen zicht op het aantal ongedocumenteerden

Rutte, De Jonge en Van Dissel in het getuigenbankje: corona is weer terug in de Haagse politiek

Aantal miljoenenwoningen blijft hard stijgen. Maar wat krijg je voor een miljoen in Nederland?

Wilt u iets delen met Trouw?

Tip hier onze journalisten

Algemeen

Over ons
Opiniestuk insturen
Privacystatement
Abonnementsvoorwaarden
Gebruiksvoorwaarden
Toegankelijkheidsverklaring
Cookiebeleid
Privacy-instellingen
Auteursrecht
Colofon

Service

Klantenservice
Bezorgklacht indienen
Bezorging pauzeren
Bezorging wijzigen
(Bezorg)adres wijzigen
Adverteren
Losse verkoop
Zakelijk abonnement

Meer Trouw

Abonneren
Nieuwsbrieven
Krant
Webwinkel
RSS-feeds
Facebook
LinkedIn
Bluesky
Instagram
Android apps
iOS apps

Navigeer

Columnisten
Recensies
Archief

Op alle verhalen van Trouw rust uiteraard copyright.

Wil je tekst overnemen of een video(fragment), foto of illustratie gebruiken, mail dan naar copyright@trouw.nl.

Trouw is onderdeel van DPG Media.

KvK Nummer: 34172906 | BTW Nummer: NL810828662B01
© 2026 DPG Media B.V. Alle rechten voorbehouden